వేగ కళ్ళెం

బొమ్మిడి అచ్చారావు

"రిక్షాలో పోదాం!" అన్నాడు రామమూర్తి, సినిమా నుంచి బయటకు రాగానే.

"ఎందుకండీ డబ్బులు దండగ. నడిచే పోదాం. వెన్నెల రాత్రులు. పైగా మైలుకన్న మించని దూరం. సరదాగా సినిమా గురించి కామెంట్ చేసుకుంటూ వెళ్తే సరి!" అన్నది కమల.

భార్య వంక మురిపెంగా చూశాడు రామమూర్తి.

"అన్నివిధాల పొదుపు విషయంలో నాకు దీటైన దానివి. అయామ్ ప్రౌడ్ ఆఫ్ యూ!" అన్నాడు.

వాళ్ళుండేది చింతల్ బస్తీ. లక్డీ కాపూల్ దగ్గర వున్న అమరావతిలో సినిమా చూసి వస్తున్నారు. దగ్గరేకదా అని రెండో ఆటకు బయల్దేరి వచ్చారు. పన్నెండుకు అయిదు నిమిషాల ముందుగానే షో వదిలేశారు.

జంక్షన్ దగ్గరకొచ్చారు.

వన్ వే ట్రాఫిక్ అక్కడ విడిపోయే జంక్షన్ అది.

రాత్రిపూట ట్రాఫిక్ రూల్సు పాటించరు చాలామంది వాహనం యజమానులు. ఓ రోడ్డు చుట్టు తిరిగి శ్యాం మీదుగా లక్డీ కాపూల్ ని టచ్ చేసుకుని టెలిఫోన్ భవన్ వైపు సాగిపోతుంది. ఓ రోడ్ ఖైరతాబాద్ వైపు రాజభవన్ రోడ్ కి, సోమాజిగుడాకి పోతుంది.

సరిగ్గా ఆ జంక్షన్ దగ్గర అనుకోని ఘోరం జరిగి పోయింది. అయోధ్యా హోటల్ వైపు నుంచి మహా వేగంగా దూసుకొచ్చిందో లారీ.

చెట్టాపట్టా లేసుకున్నట్టు అత్యంత సన్నిహితంగా నడుస్తున్న రామమూర్తి, కమల రోడ్డు ప్రక్కకు తొలిగి పోయారు.

అయినా .... లారీ నిర్దాక్షిణ్యంగా రామమూర్తిని కొట్టేసింది. అతను నేలమీద దొర్లిపోయాడు. లారీ అతన్ని చిత్తుగా తొక్కేసుకుని దూసుకుపోయింది.

కమల 'కెవ్వున అరుస్తూ రామమూర్తి మీద పడిపో యింది.

చెదురుమదురుగా రోడ్ మీద పోతున్న వాహనాలు ఆగిపోయి ఓ క్షణం ఆ దృశ్యం చూసి, తిమకేం పట్టనట్టు దూసుకుపోతున్నాయి. అయితే, నడిచి వెళుతున్న వాళ్ళు బాగా దయగల వాహనాల యజమానులు మాత్రం ఆగిపోయి, రామమూర్తి చుట్టూ చేరారు.

హాస్పిటల్ కు తీసుకు వెళ్ళవలసిన అవసరం లేకుండా స్పాట్ లోనే ప్రాణాలొదిలేశాడు రామమూర్తి.

కమల గుండెలు పగిలేలా ఏడుస్తోంది. హృదయ విదారకంగా, అతి దయనీయంగా, చూసేవాళ్ళకు కంటనీరు తిరిగేలా అలా ఏడుస్తూనే వుంది.

2

"నువ్వా అమ్మాయి విషయం మర్చిపో! మన అంతస్తుకు సరితూగని వాళ్ళతో స్నేహం తగదని చెప్పాను కదా!" అన్నాడు మందలింపే స్వరంతో రఘురామయ్య.

వేణుగోపాల్ కొద్ది క్షణాలు మౌనం వహించాడు. తండ్రి వంకే తదేక దీక్షతో చూస్తున్నాడు.

"నన్ను క్షమించు డాడీ! ఆ అమ్మాయిని మనసారా ప్రేమించాను. సుమ చాలా బుద్ధిమంతురాలు నాన్నా! మీరంటూరే సంప్రదాయం, వంశ గౌరవం—అంటూ— అవన్నీ ఆమెకు పుష్కలంగా వున్నాయి. పుష్కలంగా లేనిదల్లా డబ్బు మాత్రమే. అంతకుమించి అణకువ, నమ్రత, మంచితనం, చక్కటి నడవడి వున్నాయి. నన్ను మనస్ఫూర్తిగా ప్రేమించింది. వాళ్ళ వైపునుంచి మా వివాహానికెలాంటి అభ్యంతరాలు లేవు. నువ్వు ఎస్సంటే చాలు!"

"గోపీ, నన్ను విసిగించకు. కుటుంబ సంప్రదాయం, సంస్కారంతో బాటు డబ్బుకూడా వుండితీరాలి! డబ్బు లేనివాడు నా దృష్టిలో ఎందుకూ పనికిరానివాడు. వాడికి విలువలేదు. మాన్ వితౌట్ మనీ యీజ్ నథింగ్! గుర్తుంచుకో."

"మనకున్నది రెండు తరాలు కూచుని తిన్నా తరగదు కదా డాడీ! మీకు బ్రహ్మాండమైన వ్యాపారముంది. ప్రముఖ కంపెనీల్లో షేర్సున్నాయి. ఇంకా సంపాదించి ఏం చేసుకోవాలి? ఒక్కగానొక్క కొడుకును కదా, పెళ్ళివంటి ముఖ్యమైన ఘట్టం నా యిష్టంమీద జరగనివ్వకూడదా! డాడీ! డబ్బు మనిషికి సుఖాన్నివ్వగలదేమో

గాని, మానసికానందాన్నివ్వలేగు డాడీ! రేపోసారి ఆ అమ్మాయిని తీసుకొస్తాను డాడీ! నీకు నచ్చకపోవటమంటూ జరగదు. గ్యారంటీ!"

రఘురామయ్య దీర్ఘంగా నిట్టూర్చి "ఇంతకీ యెవరా అమ్మాయి? తల్లీ తండ్రీ వున్నారా?" అనడిగాడు.

తండ్రి అడిగిందే తడవు ఆమెగూర్చి చకచక వివరాలు ఏకరువు పెట్టాడు.

రఘురామయ్య తల పంకించి, "రేపు ఆ అమ్మాయిని యిక్కడకి తీసుకురా!" అన్నాడు.

"థాంక్యూ డాడీ, థాంక్యూ వెరీ మచ్!" అంటూ హుషారుగా బయటికి పరుగెత్తి స్కూటరు స్టార్టుచేసి మెరుపులా దూసుకుపోయాడు ప్రియురాలికి సందేశం అందించటానికి!

రఘురామయ్య ఏదో తీవ్రంగా ఆలోచించసాగాడు.

3

"పాపం, ఆ ఇల్లాలు దుఃఖం చూడలేకపోయాం. కరడు గట్టిన మా గుండెలే కరిగిపోయాయి" అన్నాడు క్రైం బ్రాంచ్ ఇన్స్పెక్టర్ శ్రీనివాస్.

అతని కెదురుగా డిటెక్టివ్ కిరణ్ కూచునివున్నాడు. ఇద్దరు గత రాత్రి జరిగిన లారీ యేక్సిడెంట్ గురించి మాట్లాడుకుంటున్నారు.

ఫైలులోంచి తలెత్తి చూశాడు కిరణ్. "ఇంతకీ యీ ప్రమాదం యేక్సిడెంటలా? లేక హత్యా ప్రయత్నమా?" అనడిగాడు.

"క్లియర్ యేక్సిడెంట్! అనుమానంలేదు."

"ఓసారి నేను స్పాట్ ని చూస్తే నేగాని యే నిర్ణయం తీసుకోను!" అన్నాడు కిరణ్.

"దానికేం భాగ్యం, వెళ్దాం పద! .... డ్రైవర్ ని పిలవనా?" అన్నాడు శ్రీనివాస్ లేచి హేట్ నెత్తిన పెట్టుకుంటూ.

"అక్కర్లేదు. నా టయోటాలో వెళ్దాం!"

"ఆల్ రైట్, పద!"

టయోటాని చింతల్ బస్తీకి పోయే అడ్డు రోడ్డువైపు తిప్పి నిలిపాడు కిరణ్. ఇద్దరు దిగారు.

ట్రాఫిక్ కి అడ్డులేకుండా లారీ తీసేశారు గతరాత్రే. విపరీతమైన ట్రాఫిక్ లో అసలు అక్కడ గతరాత్రి యేక్సిడెంట్ జరిగిన సూచనలేం కనిపించటంలేదు. అంతా యెవరి పనుల్లో వారు హడావిడిగా వాహనాలమీద ఉరుకులు పరుగులుగా పోతున్నారు. సైకిల్సు కూడా తక్కువేం కాదు! పట్టపగలు పచ్చి నెత్తురు రోడ్లమీద కాల్వలు కట్టినా సర్వసామాన్యంగా భావించి పట్టించుకోకుండా పోవటం హైదరాబాదు నగరవాసుల ప్రత్యేకత!

"ఇదిగో లారీ యిలా వస్తోంది యీ డైరెక్షన్ లో! ఆ దంపతులు యీ జంక్షన్ దగ్గర రోడ్డు క్రాస్ చేయబోయారు. లారీ యీ స్పాట్ లో కొట్టింది రామమూర్తిని. వెంటనే ప్రాణం పోయింది!"

కిరణ్ శ్రీనివాస్ చెప్పిన వివరాలు వింటూ లారీ టైర్ల గురుతులు, యింకా పూర్తిగా ఆరని రక్తాన్ని లారీ రామమూర్తిని గుద్దిన స్థలంనించి, అతను లారీ చక్రాల కింద నలిగిపోయిన స్థలం వరకు వున్న దూరాన్ని పరిశీలనగా చూసి, కళ్ళతోనే అంచనా వేశాడు.

దారినపోయే వాళ్ళెవరూ వాళ్ళిద్దర్నీ పట్టించుకోవటం లేదు. అంతా యెవరి పనుల్లో వారు హడావిడిగా సాగి

పోతూనే వున్నారు.

కిరణ్ అయిదు నిమిషాల తర్వాత టయోటావైపు నడుస్తూ "మీ పోలీసువాళ్ళు హత్యను, ఆత్మహత్యగానో, యేక్సిడెంట్ గానో తేల్చి పారేస్తారు. హంతకుడి బదులు నిర్దోషిమీద కేసు బనాయించేస్తారు. దోషి హాయిగా బయటి ప్రపంచంలో స్వేచ్ఛగా తిరుగుతూ తన ఓపినంత మేరకు భూ భా రం తగ్గిస్తూంటాడు...." అన్నాడు నవ్వుతూ.

శ్రీనివాస్ కిరణ్ వాక్ప్రవాహాన్ని మధ్యలోనే ఆటంకపరిచి, "బ్రదర్, నీ మాటలతో నన్ను చంపొద్దు. ఈ కేసులో నేను పొరపాటేదయినా చేశానా?" అనడిగాడు.

"అద్దిలోనే రాంగ్ స్టెప్ వేశావు. ఇది యేక్సిడెంట్ కాదు. ప్లాన్డ్ మర్డర్!" అన్నాడు కిరణ్.

శ్రీనివాస్ నోరు వెళ్ళబెట్టి, "అదేమిటి బ్రదర్...." అంటూ కిరణ్ చురుగ్గా చూడగానే ఆగిపోయాడు.

కిరణ్ విశదీకరించాడు. "యేక్సిడెంట్ అయితే లారీ కేవలం రామమూర్తిని మాత్రమే యెందుకు డాష్ యిచ్చిందీ? భార్యాభర్తలిద్దరు బాగా సన్నిహితంగా నడిచివెళుతున్నారు కదా! లారీ ప్రమాదవశాన డాష్ యివ్వటం జరిగితే యిద్దర్నీ కొట్టేసివుండేది. అదీగాక రామమూర్తిని డాష్ ఇచ్చాక అతను రోడ్ కి పక్కగా పడిపోయాడు. వెంటనే బ్రేక్ వేశాడు డ్రయివర్. టైరు నల్లగా అరిగిన గురులు కనిపించటంలేదూ! డ్రయివర్ భయపడి పారిపోయేవాడే అయితే బ్రేక్ వెయ్యడు. వేసినా వెంటనే స్పీడు పెంచి పారిపోతాడు. ఈ కేస్ లో అలా జరగలేదు. బ్రేక్ వేసి కావాలని లారీని రోడ్ మీద

నుంచి సైడుకి అంటే రామమూర్తి కిందపడిపోయిన సైడుకి దించి, రామమూర్తిని నుగ్గు నుగ్గుచేసి అప్పుడు పారిపోయాడు. చూసేవాళ్ళు యేక్సిడెంట్ అని చక్కగా నమ్మేసేలా జరిగిన హత్య ఇది!"

కిరణ్ టయోటా పోలీస్ స్టేషన్ ముందు ఆపి, "రామమూర్తి భార్య కమలను అడిగితే కొన్ని ముఖ్యమైన విషయాలు తెలియవచ్చు" అన్నాడు.

ఇంతలో సార్జంట్ శివం టయోటా దగ్గరకొచ్చి ఇద్దరికీ సెల్యూట్ చేసి, శ్రీనివాస్‌తో, "హోటల్ రాజ్‌లో హత్య జరిగిందని ఇప్పుడే సమాచారం అందింది సార్. మీకోసమే యెదురు చూస్తున్నాం!" అన్నాడు.

శ్రీనివాస్, కిరణ్ వంక తిరిగి, "టయోటా పక్కగా తీసి పెట్టు. జీప్‌లో వెళ్దాం! ప్లీజ్ ...." అన్నాడు.

కిరణ్ తలూపి, టయోటా పార్కు చేశాడు.

అప్పటికే ఫోటోగ్రాఫర్, వేలిముద్రల నిపుణుడు, పాథాలజిస్టు హెడ్‌క్వార్టర్సునించి వచ్చేలా చేశాడు శివం. సిబ్బంది అంతా జీప్‌లో కూచున్నారు.

జీప్ హోటల్ రాజ్ వైపు దూసుకుపోయింది.

4

హోటల్ రాజ్‌లోని ముప్ఫయితొమ్మిదో నంబరు రూం దగ్గర గుమికూడిన జనం పోలీసుల్ని చూడగానే దారిచ్చేశారు. కొందరు మెల్లగా జారుకున్నారుకూడా.

కిరణ్, శ్రీనివాస్, గదిలోకి చొరబడ్డారు.

మంచంమీద అస్తవ్యస్తంగా పడివున్నదో స్త్రీ. ఆమె కాళ్ళు మంచంమీది నుంచి నేలమీదకు వాలివున్నాయి. వెల్లకిలా పడివున్నది. కనుగుడ్లు మూతలు పడకుండా ఇంకా దేన్నో చూస్తూన్నట్టే భ్రాంతి కలి

గిస్తున్నాయి చూసేవాళ్ళకు.

కంఠం దగ్గర రంధ్రం కనిపిస్తోంది నల్లగా. చుట్టూ రక్తం పేరుకుపోయి ఉన్నది. తెల్లటి పక్కమీద ఎర్రటి రక్తం జుగుప్స కలిగిస్తోంది.

ఆమె వయసు ఇరవై రెండేళ్ళుండవచ్చు. కనకాంబరం రంగు స్ట్రైప్స చీర కట్టింది. మేచింగ్ బ్లౌజు వేసుకుంది. కట్టుబొట్టు తీరు చూస్తుంటే వెకిలితనం యెక్కడా కనిపించటంలేదు. మంచి కుటుంబంలో నుంచి వచ్చిన అమ్మాయిలాగానే ఉన్నది.

కిరణ్ వంగి ఆమె కంఠం దగ్గర పడిన రంధ్రం గురించి పరిశీలనగా చూసి, "చాలా దగ్గర్నుంచి పిస్టోలుతో కాల్చాడు హంతకుడు. వెంటనే ప్రాణం పోయి వుండాలి! బ్లడ్ వూజింగ్ కొనసాగుతునే వుంది. రిగర్ మార్టిస్ ప్రారంభం కాలేదు. హత్య జరిగి ఆరేడు గంటలలోపే అయివుండాలి!" అన్నాడు.

పాథాలజిస్టు తలూపి, "యూ ఆర్ రైట్ మిస్టర్ కిరణ్! ఇప్పుడు ఉదయం పదకొండు గంటలు కావస్తోంది కదూ. హత్య తెల్లవారుఝామున నాలుగున్నర అయిదు గంటలమధ్య జరిగి వుండాలి!" అన్నాడు.

కిరణ్ హోటల్ మేనేజర్ని "ఈమె పేరేమిటి? ఈ గదిలో ఎప్పుడు దిగింది? ఈమె ఒక్కతేనా వెంట యెవరైనా వున్నారా?" అడిగాడు.

మేనేజర్ గొంతు సవరించుకుని, "ఈమె పేరు నిర్మల సార్! నిన్న రాత్రి బాగా పొద్దుపోయాక, అంటే పదిన్నర గంటలకు ఈమె మరొక యువకుడితో మా హోటల్ కొచ్చింది. ఆ యువకుడు అన్ని సౌకర్యాలున్న

సింగిల్ రూం కావాలన్నాడు. మేం ఆడవాళ్ళం ఎలవ్ చెయ్యమని చెప్పాం. ఈమె తన భార్య అనీ, జడ్చర్ల నుంచి వచ్చామనీ, రేపు యిక్కడ సెక్రటేరియట్లో పనుందని అది చూసుకుని రేపు సాయంత్రం జడ్చర్ల తిరిగి వెళ్ళిపోతామనీ చెప్పాడు. మేము అనుమానించటానికి అవకాశం లేకపోయింది. ఈమె అల్లరి చిల్లర పిల్లలాగా చీప్గా కనిపించలేదు. ఫేమిలీ ఉమన్. అందుకే రూమిచ్చాం.

"ఉదయం ఆరు గంటలకి ఆ యువకుడు బయటికి వెళ్ళటం మా వాచ్మన్ చూశాడు. అంత ఉదయమే ఎందుకు వెళుతున్నాడోనని అనుమానం వచ్చినా అడగటం భావ్యంకాదని వూరుకున్నాడట. ఉదయం డ్యూటీలోకి వచ్చిన రూం బాయ్ ఎనిమిది గంటల వరకు చూసి కాలింగ్ బజర్ నొక్కాడట. జవాబు రాకపోవటంతో ఇంకా నిద్రపోతున్నారనుకుని వూరుకున్నాడట. కాని పదిగంటలకి ఎందుకో అనుమానం వచ్చి తలుపు తోశాడట. వెంటనే తెరుచుకున్నాయట. బెడ్ మీద ఈమె శవాన్ని చూడగానే గోలగా అరుస్తూ అందర్నీ పిలిచాడు. నేను విషయం తెలుసుకుని వెంటనే పోలీసులకి ఫోన్ చేశాను" అన్నాడు.

కిరణ్ సాలోచనగా తలూపి, "ఆ యువకుడి పేరు....?" అన్నాడు.

"మన్మథరావు."

"ఇన్మేట్స్ రిజిష్టర్ తెప్పించండి" అన్నాడు కిరణ్.

మేనేజర్ తెప్పించిన రిజిష్టర్ నుంచి మన్మథరావు అడ్రసు నోట్ చేసుకున్నాడు కిరణ్.

"మన్మథరావు యెలా వుంటాడో వర్ణించి చెప్ప

గలరా?" అన్నాడు కిరణ్.

మేనేజర్ వివరించి చెప్పాడు. కిరణ్ శ్రద్ధగా విన్నాడు.

ఈలోపల తక్కిన సిబ్బంది తమ పనులు పూర్తిచేసు కున్నారు.

కిరణ్ గదినంతా పరిశీలనగా చూశాడు. ఒక ఏర్ బ్యాగ్‌లో 'లా'కు సంబంధించిన కొన్ని పుస్తకాలు ఓ చీర, లంగా, జాకెట్టు వున్నాయి. గదిలో యెక్కడా మన్మథరావు తాలూకు గుడ్డలుగాని, వస్తువులుగాని లేవు. లాబుక్స్‌మీద నిర్మల పేరు అందంగా రాయబడి వున్నది. అంటే యీమె లా కోర్సు చదువుతున్న విద్యార్థిని అన్నమాట!

గదిలో యెలాంటి ఆధారాలు దొరకలేదు. మన్మథ రావు దొరక్కుండా చాలా జాగ్రత్తలు తీసుకున్నాడు. కాని .... కాని .... అతని పేరు కరెక్టు కాకపోవచ్చు. అడ్రసు కూడా తప్పుదే అయుంటుంది! హత్య చేయాలను కున్నవాడు తన కరెక్టు పేరు, అడ్రసు యెందుకిస్తాడు?

"జడ్‌చర్ల వెళ్దామా?" అడిగాడు శ్రీనివాస్.

"మనం అనవసరం. సార్జెంటు నెవరినైనా పంపుదాం. నా ఊహే నిజమయితే యీ అడ్రసు, ఈ పేరు కూడా బోగస్ వే కావచ్చు."

శ్రీనివాస్ తలూపాడు. అతనికీ ఆ విషయం అంతే క్రితమే తట్టింది.

"అయితే....నిర్మల కాలేజి గర్లు అని తెలుస్తోంది కదా, 'లా'కాలేజికి వెళ్దామా?"

"వెళ్దాం! శవాన్ని మార్చ్యురీకి తరలించు!"

5

'లా కాలేజిలో యెంక్వాయిరీ చేయగానే తెలిసిపోయింది నిర్మల అక్కడ చదువుతున్నట్టు.

"మన్మథరావనే కుర్రాడెవరైనా మీ కాలేజిలో చదువుతున్నాడేమో చెప్పగలరా?" అనడిగాడు కిరణ్ ప్రిన్సిపాల్ ని.

ఆయన నిర్మల క్లాస్ మేట్సుని యిద్దర్ని పిలిపించాడు. వారివల్ల మన్మథరావనే పేరుగల కుర్రాడెవరూ లా కోర్సులో లేడని తెలిసింది.

"మీ కభ్యంతరం లేకపోతే లా కోర్సు చదివే స్టూడెంట్సు నామినల్ లిస్టు ఇవ్వగలరా?" అన్నాడు.

ప్రిన్సిపాల్ సిన్సియర్ గా "బై ఆల్ మీన్స్! ఇంతకీ యెందుకో చెప్పారు కాదు!" అన్నాడు.

ఇన్ స్పెక్టర్ శ్రీనివాస్ హేట్ తీసి పట్టుకొని "సారీ టు యిన్ఫాం సర్, నిర్మల నెవరో హోటల్ రాజ్ లో హత్య చేశారు!" అన్నాడు.

నిర్ఘాంతపోయినట్టు చూశాడు ప్రిన్సిపాల్.

క్షణాలమీద యీ వార్త లా కాలేజిలో పాక్కిపోయింది. స్టూడెంట్సు ఒక్కుమ్మడిగా ప్రిన్సిపాల్ రూం వైపు దూసుకొచ్చారు.

ప్రిన్సిపాల్ వెంటనే హాలిడే డిక్లేర్ చేసి, సంతాప సభ ఏర్పాటు చేశాడు.

నిర్మల క్లాస్ మేట్సులో సునంద అనే అమ్మాయి ఆసక్తికరమైన విషయాన్ని తెలియచేసింది.

"నిర్మల మన్మథరావుని ప్రేమించిందో లేదో తెలీదు గాని, ఆ పేరుగల యువకుడితో క్లోజ్ గా మూవ్ కావటం నాకు తెలుసు. బహుశా యిద్దరు పెళ్ళిచేసు

కుంటారని అనుకున్నాం" అంది.

కిరణ్ శ్రీనివాస్ ఊపిరి బిగపట్టి విన్నారు.

"అయితే మన్మథరావు రోజా ఆమెను కలుసుకునే వాడా?"

"ఎప్పుడైనా వస్తుండేవాడు."

"అతని ఫోటో చూపిస్తే గుర్తుపట్టగలరా?"

"తప్పక!"

"మన్మథరావుండే దెక్కడో మీకు తెలుసా?"

"తెలియదండి. కాని యిక్కడే యెక్కడో పని చేస్తుండే వాడట!"

"హైదరాబాదులో నేనా?"

"అవునండి. యేం ఉద్యోగమో తెలీదు. ఆఫీసో, ఫ్యాక్టరీయో, యేదో తెలీదు. కేవలం ఉద్యోగి అని మాత్రం తెలుసు."

"నిర్మల మీ క్లాస్‌మేట్సు ఎవరితోనైనా క్లోజ్‌గా తిరిగేదా?"

"ఏమో, ఆ విషయం నాకు తెలియదు."

"నిర్మల కారెక్టర్ గురించి .... సారీ, అడగక తప్పటం లేదు...."

"ఫరవాలేదండి...ఆమెకి స్వేచ్ఛా భావాలు ఎక్కువ. మగాళ్ళతో చాలా ఫ్రీగా మూవ్ అవుతుంది. స్వేచ్ఛగా తిరిగినంత మాత్రాన ఆమె బరితెగించి తిరుగుతుందేదని కాదు! ఆమె గురించి మా అందరికి సదభిప్రాయమే ఉండేది."

"చాలా థాంక్సండి. మంచి విషయాలు చెప్పారు. అవసరమైతే మళ్ళీ కలుస్తాం!" అన్నాడు కిరణ్.

సునంద నమస్కారం చేసింది.

6

కిరణ్, శ్రీనివాస్ స్టేషన్‌కి తిరిగొచ్చేసరికి జడ్చర్ల నించి సమాచారం తీసుకొచ్చాడు సార్జంటు శివం.

"సార్, మన్మథరావిచ్చిన అడ్రసు కరెక్టే! అతను జడ్చర్ల నివాసే. తల్లిదండ్రులు అక్కడే ఉన్నారు. అయితే ఓ సంవత్సరంనించీ అతను హైదరాబాదులోనే ఉంటున్నాడట ఉద్యోగరీత్యా. బాజార్ ఘాట్ ఏరియాలో ఓ రూం తీసుకుని వుంటున్నాడట. ఇంకా పెళ్ళి కాలేదు. ఈ మధ్య యెవరో అమ్మాయిని ప్రేమించానని, ఆ పిల్లని చేసుకుంటా నన్నాడనీ అతని తల్లి చెప్పింది. ప్రతి ఆదివారం జడ్చర్ల వస్తుంటాడట" అన్నాడు.

కిరణ్, శివం దగ్గర అడ్రసు తీసుకుని చూశాడు.

"ఇన్‌స్పెక్టర్, మన్మథరావుని కల్సుకుని వద్దాం పద!" అన్నాడు కిరణ్.

బాజార్ ఘాట్‌లోని మన్మథరావు రూం పట్టుకోవటానికి యిరవై నిమిషాలకన్న పట్టలేదు.

ఆ గది మెయిన్ హౌస్‌కి కొంచెం దూరంగా విడిగా ఔట్ హౌస్‌లాగా వుంది.

తలుపులు లోపలివైపు గడియపెట్టినట్టుగా వుంది. బయట తాళం పెట్టిలేదు.

కిరణ్ తలుపు కొట్టబోయాడు. తలుపులు లోపల గడియ పెట్టిలేవు. కొడుతుంటే కొద్దిగా తెరుచుకున్నాయి.

తలుపులు తెరుస్తూనే విస్తుపోయి నిల్చుండిపోయాడు కిరణ్.

ఎదురుగా రెండు కుర్చీలు, ఓ టీపాయ్, దానిమీద స్కాచ్ విస్కీ బాటిలు, రెండు గ్లాసులు ఉన్నాయి. అదికాదు, కిరణ్‌ని ఆశ్చర్యపరచిన అంశం, ఓ కుర్చీమీద

ఓ యువకుడు ఒరిగిపోయి ఉన్నాడు. అతని కుడిచెయ్యి టీపాయ్‌మీద గ్లాసు పట్టుకునే వుంది. ఎడమ చెయ్యి నేలమీదికి తాకుతూ ఆనుకుని వుంది. అ స్తవ్య స్తంగా ఒరిగి వున్నాడతను.

శ్రీనివాస్ కిరణ్ భుజాలమీదుగా లోపలి దృశ్యం చూశాడు. "మై గాడ్, మన్మథరావు...." అంటూ లోపలికి గెంతాడు. నేలకు వాలిన చెయ్యి పట్టుకుని చటుక్కున వదిలేశాడు. మంచుగడ్డలా తగలగానే శరీరం కట్టెలా బిగుసుకుపోయింది. రిగర్ మార్టిస్ ప్రారంభమై చాలా సేపయినట్టు అర్థం చేసుకున్నారు.

కిరణ్ గదిని పరిశీలనగా చూశాడు. ఓ టూబ్యులర్ మంచం, రెండు కుర్చీలు, టీపాయ్, గోడ అలమారలో టేప్ రికార్డరు టు-యిన్-వన్, కాసెట్లు, ఓ సూట్ కేసు, ఓ ఎర్ బాగ్, కిటికీలో ఓ కూజా, గాజు గ్లాసు, గదిలో చెల్లాచెదురుగా పడివున్న ఖాళీ బీరు సీసాలు నాలుగు కనిపించాయి.

గోడకి రెండు అర్ధనగ్న స్త్రీల చిత్రాలు, ఓ గ్రూప్ ఫోటో తగిలించబడి వున్నాయి.

శ్రీనివాస్ ఇంతలో సార్జంట్ శివాన్ని పిలిచి, "హెడ్‌క్వార్టర్సుకి ఫోన్ చేసి సిబ్బందిని పిలు! మరో కేస్" అన్నాడు.

శివం వెళ్ళిపోయాడు.

కిరణ్ ఫోటోలోని వ్యక్తుల్ని గుర్తు పట్టడానికి ప్రయత్నిస్తున్నాడు. అది బి.యే. ఫైనలియర్ స్టూడెంటున్న గిన ఫోటో. కాలేజి బేచ్ నంబరు, మౌంట్‌పైన డిగ్రీ వాళ్ళ పేర్లు మౌంట్ దిగువున ప్రింటు చేయబడి వున్నాయి.

మూడు వరసల్లో స్టూడెంట్సు నిలబడి వుండగా వాళ్ళ దిగువన కుర్చీల్లో స్టాఫ్ మెంబర్సు, క్లాస్ రిప్రజెంటేటివ్ కూచునివుంటే, గర్లు స్టూడెంట్సు దిగువ వరసలో స్టాఫ్ వాళ్ళ దగ్గరకొచ్చేలా కూచుని వున్నారు నేలమీద, తివాసీమీద.

మన్మధరావుని గుర్తుపట్టాడు కిరణ్ రెండో వరసలో. లేడీ స్టూడెంట్సులో, నిర్మలను గుర్తుపట్టాడు. అతనికి లింక్ విడిపోయినట్టనిపించింది.

నిర్మల, మన్మధరావు క్లాసు మేట్సు బియ్యేలో. తర్వాత నిర్మల లా చదువుతుంటే, మన్మధరావు మాత్రం చదువాపేసి ఉద్యోగంలో చేరివుంటాడు. కాని వాళ్ళ స్నేహం అలా కొనసాగుతునే వుంది.

అయితే, మన్మధరావు నిర్మలని ఉత్త పుణ్యానికి యెందుకు చంపినట్టు?.... ఇతన్నెవరు చంపారు?....ఎలా చంపారు?

కిరణ్ దృష్టి టీపాయ్‌మీదున్న రెండో గ్లాసుమీదికి పోయింది. అతని మెదడులో మెరుపులు మెరిశాయి. దగ్గరగా వెళ్ళి పరీక్షగా చూశాడు.

రెండు గ్లాసుల్లోను విస్కీ పోసి వున్నది. రెండో గ్లాసు సగానికి పైగా విస్కీతో వుంది. మన్మధరావు చేతిలోని గ్లాసులోని ద్రవం ఖాళీ అయింది. అయినా యింకా కొంత అడుగున మిగిలే వుంది.

కిరణ్, మన్మధరావు వంక పరిశీలనగా చూశాడు. శరీరం రంగు నీలి రంగుకి తిరిగి వుంది.

"ఆత్మహత్యంటావా?" అన్నాడు శ్రీనివాస్ దగ్గరగా వచ్చి కిరణ్‌తో.

కిరణ్ "నో, మర్డర్! ఆ రెండో గ్లాసు హంతకుడిది.

డాక్టరు రాగానే మన్మథరావు తాగిన గ్లాసు కెమికల్ ఎనాలిసస్‌కి పంపు! నా ఊహే నిజమైతే ఆ విస్కీలో విషం కలిసింది" అన్నాడు.

తన అవివేకానికి నిందించుకున్నాడు శ్రీనివాస్, అంతదాకా ఆ రెండో గ్లాసు గురించి ఆలోచించనందుకు.

"విస్కీ బాటిల్ మీద, ఆ రెండో గ్లాసుమీద హంతకుడి వేలిముద్రలు దొరుకుతాయి. మందు పార్టీ అరేంజి చేసి, మన్మథరావు ప్రాణాలు తీశాడు. లేదా మన్మథరావు అరేంజి చేసివుంటే, అదునుచూసి అతని గ్లాసులో సైనేడ్ కలిపి చంపేశాడు. తర్వాత తీరిగ్గా లేచి వెళ్ళిపోయాడు. యజమాని ఇల్లు దూరంగా ఉండటంవల్ల యెవరూ గమనించి ఉండరు—పోయిన రాత్రే జరిగివుండాలి! అందుకే రిగర్ మార్టిస్ కూడా ప్రారంభమయి చాలా సేపయింది" అన్నాడు కిరణ్.

సార్జంట్ శివం తిరిగొచ్చి "ఇన్ఫాం చేశాను సార్!" అన్నాడు.

కిరణ్ అతనివైపు తిరిగి "హోటల్ రాజ్ మేనేజర్ని వెంటనే రమ్మని పిలువు!" అన్నాడు.

శివం వెళ్ళిపోయాడు.

ఈలోపల ఫోటోగ్రాఫరు, డాక్టరు, వేలిముద్రల నిపుణుడు వచ్చి తమ పనుల్లో మునిగిపోయారు. వాళ్ళొచ్చిన పదినిమిషాల తర్వాత హోటల్ రాజ్ మేనేజర్ కార్లో వచ్చి దిగాడు.

మన్మథరావు శవాన్ని చూసి పెదవి విరిచి, "ఇతను మన్మథరావు కాదు సార్!" అన్నాడు మేనేజర్.

కిరణ్ నవ్వి, "ఈ శవం మన్మథరావుదే! మీ హోటల్లో దిగిన వ్యక్తి, అదే నిర్మలని హత్యచేసిన

వ్యక్తి పేరు మాత్రం మన్మధరావు కాదు.... ఇదిగో, ఈ గ్రూప్ ఫోటోలో నిర్మల సోకాల్డ్ హజ్బెండ్ హంతకు డున్నాడేమో చూసి చెప్పండి" అన్నాడు.

మేనేజర్ గ్రూప్ ఫోటోను చూసి, "లేదు సార్! ఇందులో నిర్మలమాత్రమే ఉంది, అతను లేడు" అన్నాడు. అతను ఫోటోలో మన్మధరావుని, శవంతో పోల్చుకుని తల పంకించాడు.

"ఆల్ రైట్, మీరు వెళ్ళొచ్చు" అన్నాడు కిరణ్. మేనేజర్ కార్లో వెళ్ళిపోయాడు వెళ్తూ, "ఈ హత్య మూలంగా మా కష్టమర్స్ ఒక్కసారిగా తగ్గిపోయారు సార్! మా హోటల్లో రూం దొరకటమంటే గగనం. అలాంటిది దాదాపు అన్ని రూంస్ ఒకేసారి ఖాళీ అయి పోయాయి" అన్నాడు విచారంగా.

విస్కీ గ్లాసుని ఎనాలిసస్‌కి, శవాన్ని మార్చ్యురీకి పంపించే ఏర్పాట్లు చేశాడు శ్రీనివాస్. డాక్టరు కూడా కిరణ్ చెప్పినట్టే అది విషప్రయోగమని చెప్పాడు.

శ్రీనివాస్, కిరణ్‌తో ఏం చేద్దామన్నట్టు చూశాడు.

"నిర్మల ఇంటికి వెళ్ళిరావాలి!" అన్నాడు కిరణ్.

7

"సుమ కనిపించటంలేదు డాడీ!" అన్నాడు వేణు గోపాల్ దిగులుగా ముఖం పెట్టి.

రఘురామయ్య ఆశ్చర్యంగా చూశాడు. "ఎక్కడికైనా వెళ్ళిందేమో, దానికింత ఆత్రుత దేనికి?" అన్నాడు.

"అలా అంటావేం డాడీ, సుమ ఇంట్లో చెప్పకుండా ఎక్కడికీ వెళ్ళదు. నిన్న కాలేజికి వెళ్ళిన అమ్మాయి యింటికి రాలేదని వాళ్ళమ్మగారు ఒకటే కంగారు పడు తోంది. నాతో గాని యే సినిమాకైనా వెళ్ళిందేమో

నసుకున్నదట. రాత్రి రెండుగంటలైనా తిరిగిరాక పోవటం చూసి సుమ వాళ్ళన్నయ్య పోలీసు రిపోర్టిచ్చాడట. సుమ నాన్నగారు తాశీల్దారుతో బాటు కేంప్ వెళ్ళారట. మూడు రోజులలో ఆయన ఊళ్లో లేడు! వాళ్ళకి కాళ్ళు చేతులు ఆడ్డంలేదు."

"మరి నిన్న సాయంత్రం నాకు చెప్పిం తర్వాత ఆ అమ్మాయిని కల్సుకోలేదా?"

"కల్సుకోవాలనే వెళ్ళాను. కాని అప్పటికి సుమ కాలేజినించి తిరిగిరాలేదు. ఆరుగంటలవరకు చూసి మళ్ళీ వెళ్దామనుకుంటే చిన్ననాటి స్నేహితుడు అనుకోకుండా బజార్లో తారసపడి, బలవంతంగా సినిమాకు లాక్కుపోయాడు. సినిమా అయ్యాక హోటల్లో భోజనానికి తీసుకుపోయాడు. అది ముగిసేసరికి రాత్రి పదకొండయింది. ఆ టైంలో సుమ వాళ్ళింటికి వెళ్ళటం భావ్యం కాదని యింటికొచ్చేశాను.

"ఈ రోజు తెల్లవారూనే బయల్దేరి వెళ్ళాను కదా! తీరా వెళ్ళి అడిగేసరికి యిదీ సంగతి! ఈ రోజు ఆ అమ్మాయిని నీకు చూపిద్దామనుకున్నాను. ఇంతలో అనుకోకుండా ...." వేణుగోపాల్ మాటలు మింగేశాడు. అతని మనసు అస్థిరంగా వుంది. అతని కళ్ళు యెర్రగా వున్నాయి. రాత్రంతా కొడుకు నిద్రపోకుండా యీ రోజుకోసం ఎదురు చూశాడని రఘురామయ్యకి తెలుసు.

"పోలీసు రిపోర్టిచ్చారంటున్నావు కదా, విషయం తెలుస్తుంది కదా...."

"అలా అంటావేమిటి డాడీ. ఎప్పుడూ యిల్లు వదిలి వెళ్ళని అమ్మాయి కాలేజినుంచి యింటికి రాకపోతే యెలా వుంటుంది తల్లిదండ్రులకి? నా మటుకు నాకే

అప్పుడే ఏదో జరిగిపోయుంటుందని భయంతో చెమట్లు పట్టేసున్నాయి....”

“ధైర్యం వహించు. ఆమెకేం ప్రమాదంలేదు. యే స్నేహితురాలింటికైనా....”

“నో, డాడీ! నాకు తెలియని స్నేహితురాళ్ళెవరూ లేరామెకు. ఈ సంగతి తెలిసిన వెంటనే స్కూటర్ మీద వాళ్ళందరి యిళ్ళు తిరిగేశాను. నా దురదృష్టం కాకపోతే ఆ స్నేహితుడు నిన్నే కనపడాలా నాకు? వాడు యెదురుపడకపోతే నిన్ననే సుమను దక్కించుకునేవాడిని! నాతో ఏ రెండో ఆట సినిమాకో వెళ్ళిందని సుమ తల్లి, అన్న అనుకుని వుండకపోయే వాళ్ళు, అందరం తలోవైపు వెతికి పట్టుకునే వాళ్ళం!....”

“డోంట్ అప్‌సెట్ మై బాయ్. ఆమె యెక్కడో క్షేమంగానే వుంటుంది.”

8

“ఎవరు నువ్వు? నన్నెందుకు తీసుకువచ్చావిక్కడికి?” కోపంగా అడిగింది సుమ.

అతను కోరగా చూశాడామె వంక.

“నేనెవరో నీకు తెలియకపోయినా నీ గురించి నాకు బాగా తెలుసు. కాబోయే తాసీల్దారుగారి ముద్దుల కూతురివి. నా శత్రువు వేణుగార్ని ప్రేమించిన వయ్యారివి....” నవ్వాడు.

సుమ చప్పున చల్లారిపోయింది.

“ప్లీజ్. నన్ను వదిలిపెట్టు. వేణుకి ఏక్సిడెంటయిందని నువు చెబితే నిజమేనని గుడ్డిగా నమ్మేసి నీకూడా వచ్చేశాను. కారు ఎటు పోతూందో కూడా తెల్సుకోకుండా

వచ్చేశాను నీ వెంటపడి. నన్నిలా మోసంచేసి ఇక్కడకు తీసుకువస్తావనుకోలేదు."

అతను వికృతంగా నవ్వాడు. నవ్వినపుడు పెదవులు నోటి చివరివరకూ చీలి అసహ్యం పుట్టించాయామెకు. అతను దగ్గరగా వచ్చాడు. ఆమె కళ్ళల్లో కళ్ళు పెట్టి చూశాడు. భావయుక్తంగా నవ్వాడు.

"నిన్ను .... ఏమీ చెయ్యను. పెంచుకుంటాను" నవ్వాడు. "పువ్వుల్లో పెట్టి పూజించుకుంటాను. నీలాంటి అతిలోక సౌందర్యవతిని నేలమీద నడవనివ్వను. పరాయి వాళ్ళ కళ్ళు నీమీద పడితేనే మాసిపోతావనిపించే అపురూపమైన సౌందర్యం నీది! అది నా స్వంతం చేసుకోవాలనుకోవటం నా స్వార్థమా? ఉహుఁ! కాదు. ఆరాధన.. భక్తుడు దేవిని ఆరాధిస్తాడు, సేవిస్తాడు. నేనూ అంతే నీపట్ల!" కళ్ళు అరమూసి అతను ఏవేవో లోకాల్లో తేలిపోతూ అంటున్నాడు.

సుమకు, అతను — రాజకుమార్తెలను ఎత్తుకుపోయి తన మందిరంలో బంధించి వాళ్ళను పెళ్ళాడమని వేధించే జానపద కాలంనాటి మాంత్రికుడులా కనిపిస్తున్నాడు.

"ప్లీజ్, నన్ను మా ఇంట్లో దింపెయ్యి. మా వాళ్ళు నాకోసం ఎదురుచూస్తుంటారు. నా వేణు నాకోసం పిచ్చెత్తిపోతాడు. మేమిద్దరం త్వరలో పెళ్ళిచేసుకోబోతున్నాం. నీకు చేతులెత్తి దణ్ణం పెడతాను. మా యిద్దర్నీ విడదీయకు! నీకు ఆజన్మాంతం ఋణపడివుంటాను, నన్ను మా యింట్లో దింపెయ్యి!"

"వేణుకన్న అపురూపంగా చూసుకుంటాను. అతని కన్న నేనే ఐశ్వర్యవంతుడ్ని. అతనికన్నా అందగాడ్ని.

పైగా నువ్వంటే ఆరాధిస్తున్నవాడ్ని .... నీకు అన్ని విధాలా తగినవాడ్ని. నన్ను కాదనవని కొండంత ఆశతో వున్నవాడ్ని ....నీ కీ యింట్లో సకల మర్యాదలూ జరుగుతాయి. నీ యిష్టం లేకుండా నిన్ను బలవంతం చెయ్యను. ఇంకో గంటలో నీకు పంచభక్ష్యపరమాన్నాలతో భోజనం పంపిస్తాను. ఆరగించి నన్ను కృతార్థుణ్ని చెయ్యి" నాటక ఫక్కీలో అంటూ ఆమె కళ్ళలోకి చూసి నవ్వాడు. అతడి దేగ కళ్ళను ఎదుర్కొనే ధైర్యం లేనట్టు సుమ కళ్ళు వాల్చేసుకుంది.

అతను వెళ్ళిపోయాడు.

ఫోంబెడ్ మీద కూలబడి పైన తిరుగుతున్న ఫేన్ వైపు చూస్తూ ఉబికివచ్చే దుఃఖాన్ని ఆపుచేసుకోవటానికి విఫల ప్రయత్నం చేసి, దిండులో తల దాచుకుని భోరుని ఏడ్చేసింది సుమ.

9

పాథాలజిస్టు పంపిన పోస్టుమార్టం పరిశీలనగా చూస్తున్నాడు కిరణ్.

అది నిర్మల పోస్టుమార్టం రిపోర్టు.

నిర్మల హత్య చేయబడటానికి ముందు రతిక్రియలో పాల్గొన్నది. ఆమెను బలవంతంగా ఎవరూ అనుభవించలేదని, ఐచ్ఛికంగా స్వచ్ఛందంగా ఆమె యిష్టంమీదే రతి జరిగినట్లు డాక్టరు స్పష్టం చేశాడు!

"దీన్నిబట్టి హంతకుడితో నిర్మలకు చాలా సన్నిహిత సంబంధమున్నదని రూఢి అయిపోయింది. మన్మధరావుతో విచ్చలవిడిగా తిరిగి వుండదు. హంతకుడు ఆమెను నమ్మించి, ఆమెతో సంబంధం పెట్టుకున్నాడు. ఆమెను చంపటానికి బలమైన కారణమేదో వుండాలి....ఆమెను చంపేముందు

స్వేచ్ఛగా ఆమెను అనుభవించాడు కూడా. అంతే. ఆమె మీద వ్యామోహం చాలా బలంగానే వుండివుండాలి" అన్నాడు కిరణ్ ఫైలు శ్రీనివాస్ ముందుకి జరుపుతూ.

"ఇంతకీ మన్మథరావుని చంపినవాడే నిర్మలను చంపాడనుకోవటానికి యెలాంటి ఆధారాలు లేవు. నిర్మలకన్న ముందు మన్మథరావుని చంపేశారు. నిర్మలని చంపిన హంతకుడు ఆమెతోబాటు హోటల్ రాజ్‌లో రాస క్రీడల్లో వున్నాడు. ఒకే వ్యక్తి అక్కడ మన్మథరావుతో మందు సేవిస్తూ, ఇక్కడ నిర్మలతో సెక్సుకల్ ఇంటర్ కోర్సులో ఎలా వుండగలడు?"

"వెరీ సింపుల్. హోటల్ రాజ్‌కి, మన్మథరావు రూంకి దూరం ఎంతో లేదు గమనించావా? మన్మథరావుని బాగా తాగించి, తను మాత్రం తాగకుండా జాగ్రత్త పడ్డాడు. మన్మథరావుని చంపి, మళ్ళీ హోటల్‌కి చేరుకోవటం కష్టం కాదు...." టెలిఫోన్ తన ముందుకి లాక్కుని రింగ్ చేశాడు. అట్నుంచి యెవరో పలికారు.

"హల్లో హోటల్ రాజ్ యేనా? మేనేజర్ కావాలి."

"ఎస్. మేనేజర్ స్పీకింగ్!"

"గుడ్ మార్నింగ్ మేనేజర్ సాబ్. నిర్మలని హత్య చేసిన వ్యక్తి ఆ రాత్రి మధ్యలో బయటకెక్కడికైనా వెళ్ళివచ్చాడేమో చెప్పగలరా?"

"ఒక్క నిమిషం లైన్లో ఉండండి సార్! ఆ రాత్రి డ్యూటీలో ఉన్న రిసెప్షనిస్టు నడిగి చెబుతాను...." అని ఓ నిమిషం తర్వాత, "హలో....ఆ రాత్రి పదకొండున్నరకి, అంటే నిర్మలని రూంలో వదిలిన గంట తర్వాత ఆ వ్యక్తి బయటకు వెళ్ళి ఓ గంటలో తిరిగొచ్చి తన

రూంకి వెళ్ళిపోయాడట ..."

మేనేజర్ కి థాంక్స్ చెప్పి ఫోన్ పెట్టేశాడు కిరణ్. మన్మథరావు పోస్టుమార్టం రిపోర్టుతీసి, హత్యా సమయం చూశాడు. రాత్రి పన్నెండు ఒంటిగంట మధ్య విష ప్రయోగం జరిగినట్టుంది రిపోర్టులో. శ్రీనివాస్ కి చూపించాడు.

"రెండు కేసుల్లోను హంతకుడు ఒకడే నన్నమాట కన్ఫర్మ్ అయింది....విస్కీ బాటిల్ మీద రెండో గ్లాసు మీద ఉన్న వేలిముద్రలు ఒకే వ్యక్తివనీ టాలీ అయింది. విస్కీ బాటిల్ మూతి దగ్గర మాత్రం ఒకచోట మన్మథరావు వేలిముద్రలున్నాయి. అయితే బాటిల్ ని హేండిల్ చేసింది హంతకుడే! అతని వేలిముద్రలు స్పష్టంగా దొరికాయి. వాటిని తుడిచే ప్రయత్నం చెయ్యలేదు హంతకుడు" అన్నాడు శ్రీనివాస్.

"అంతేకాదు హోటల్ గదిలో దొరికిన వేలిముద్రలు మన్మథరావింట్లోని విస్కీ బాటిల్ మీద వేలిముద్రలతో టాలీ అయ్యాయి. దాన్నిబట్టే చెప్పెయ్యొచ్చు— రెండు కేసుల్లోను హంతకుడు ఒకడేననీ, మన్మథరావు ఆత్మ హత్య చేసుకోలేదు, హత్యచేయబడ్డాడనీను" అన్నాడు కిరణ్.

"అప్పటిదాకా హంతకుడ్ని సూచించే ఎలాంటి ఆధారాలు దొరకలేదు, వేలిముద్రలు తప్పితే."

"ఎస్. నిర్మల ఇంట్లో కూడా ఆమె మొగ స్నేహి తుల గురించి వివరాలు యెవరూ చెప్పలేకపోయారు. బహుశా చనిపోయిన కూతురు గురించి చెడుగా చెప్పు కోవటానికి ఆమె తల్లి మనసంగీకరించలేదనుకుంటాను."

10

"నువ్వా, యెందుకొచ్చావు? నా బతుకెలా మండి పోయిందో చూద్దామని వచ్చావా?.... వెళ్ళు, దయచేసి వెళ్ళిపో!" అన్నది కమల తర్జనితో వీధివైపు చూపిస్తూ.

తాపీగా కుర్చీ జరుపుకుని కూచుని, సిగరెట్ తీసి పెదాలమధ్య వుంచుకుని, లైటర్ తో వెలిగించుకుని గుండెలనిండా పీల్చుకుని రింగు రింగులు సీలింగ్ వైపుకు పొగ వదుల్తూ నవ్వాడు అతను.

ఆమె అసహ్యంగా చూసింది. ఆ దేగకళ్ళు చూస్తూనే వికారంగా ఉన్నట్టు ముఖం తిప్పుకుంది.

దేగకళ్ళ యువకుడు మళ్ళీ నవ్వాడు.

"డియర్, నన్నెందుకు ద్వేషిస్తావు? నిన్ను ఆరాధించిన ఆత్మీయుడ్ని, నిన్ను పెళ్ళి చేసుకోవటానికి ఒకప్పుడు ఉవ్విళ్ళూరి వూరి, నువ్వు పరాయి సొత్తు అయిపోవటంతో కుళ్ళి కుళ్ళి యేడ్చినవాడ్ని .... నువ్వు నమ్ముతావో లేదో నీమీద నాకున్న ప్రేమ నీ పెళ్ళయినా చెక్కు చెదర్లేదు. ఇప్పుడు నువ్వు వైధవ్యమనుభవిస్తున్నా నీమీద నా ప్రేమ రవంతకూడా తగ్గలేదు.... కమలా, నిన్నిలా చూడాల్సివస్తుందని కల్లో కూడా అనుకోలేదు. దేవుడు నిన్ను చిన్న చూపు చూశాడు."

ఆ మాత్రం ఓదార్పుకే ఆమె కరిగిపోయింది. భోరున ఏడ్చేసింది. ఆమెని బాగా ఏడవనిచ్చాడు—ఆ తర్వాత ఆమెకు దగ్గరగా వచ్చి, ఆమె ముఖాన్ని చేత్తో ఎత్తి, కన్నీళ్ళు తుడవబోయాడు.

షాక్ తిన్నదానిలా చటుక్కున పక్కకు జరిగింది. వెంటనే మామూలుగా అయిపోయింది.

"నా కెవరి సానుభూతీ అక్కర్లేదు. నీ సానుభూతి

ముందే వద్దు. నా పెళ్ళికాకుండా చెయ్యటానికి దుష్ప్రచారం లేవదీశావు. నా భర్తతో నా గురించి చెడుగా చెప్పటానికి ప్రయత్నించావు ఆయన దేవుడు కాబట్టి అవన్నీ లెక్క చేయలేదు. మరొకడయితే నన్ను వదిలేసి మరోదాన్ని కట్టుకునేవాడు.

నేను ఆయనకు దూరమయితే నన్ను వశపర్చుకోవాలని నీ దురాశ, దురూహ. నాకు తెలుసు. ఇప్పుడు ఆయన పోగానే అవకాశం దొరికిందికదా అని దగ్గరకు చేరాలని వచ్చావు. పో, అవతలకి పో! భర్త పోయినంత మాత్రాన నీతిలేనిదాన్నికాను. ఆయనతో గడిపిన జీవితం తల్చుకుంటూ యెలాగో నా బతుకు నేను బతుకుతాను. నా జీవితంలోకి ప్రవేశించటానికి ప్రయత్నించకు. వెళ్ళు!" అన్నది కమల తీవ్రస్వరంతో.

వేగ కళ్ళు ఎరుపెక్కాయి. ముక్కుపుటాలు అదిరాయి. కాని అంతలోనే మామూలుగా అయిపోయాడు.

"పాపం, భర్త పోయిన బాధలో నీ ఆత్మీయులెవరో నీ శత్రువులెవరో అర్థం చేసుకోకుండా వున్నావు. కాస్త నెమ్మదించాక మళ్ళీ వస్తాను. ఒక్కమాట చెప్పి వెళ్తాను. ఈ సమాజంలో ఆడది ఒంటరిగా బతకలేదు, అందునా వయసులో వున్న ఆడది, పైగా మొగుడుపోయిన ఆడది-మహాకష్టం! సమాజం కబళించాలని ఉక్కు హస్తాలు చాచి, సమయం దొరగ్గానే పిడికిలి బిగిస్తుంది. నీకా అగత్యం లేదు. నేనున్నాను. నువ్వు ఊం అంటే నిన్ను పెళ్ళి చేసుకుంటాను____నీకు అంతస్తు, హోదా, రక్షణ కలగజేస్తాను...."

కమల రెండు చేతులు జోడించి, "మరోసారి నువ్వీ

గుమ్మం తొక్కితే నేను తలకొట్టుకు చచ్చిపోతాను!....”
అన్నది తీవ్రస్వరంతో.

దేగ కళ్ళ వ్యక్తి ఒక్క క్షణం ఆమెవంక నూటిగా చూసి బయటికి వెళ్ళిపోయాడు.

11

సుమవాళ్ళ తల్లితో మాట్లాడి బయటికొస్తున్నాడు వేణుగోపాల్. స్కూటర్ స్టార్టుచేస్తుండగా ఆ వ్యక్తి వచ్చి పక్కన నిల్చున్నాడు. అతనివంక ప్రశ్నార్థకంగా చూశాడు వేణు.

అతను మెల్లగా వేణుకి మాత్రమే వినిపించేటంత లోస్వరంలో అన్నాడు—“సుమ గురించి ఏమయినా తెలిసిందా?....” అని.

వేణు దిగ్గున తలెత్తి చూశా డతనివంక.

“మీకు తెలుసా? మీ రెవరు? సుమ కేమవుతారు?” అన్నాడు గబగబ.

“అవన్నీ వివరంగా చెపుతాను. పదండి, పబ్లిక్ గార్డెన్సులో కూచుని మాట్లాడుకుందాం” అన్నా డతను.

అతని దేగ కళ్ళవంక ఓ క్షణం చూసి—“ఓ.కే. రండి!” అంటూ స్కూటర్ వెనుక కూచోబెట్టుకుని బయల్దేరాడు వేణు. అయిదు నిమిషాల్లో గార్డెన్ చేరుకుని, లోపలికి స్కూటర్ని పోనిచ్చి జవహర్ బాల భవన్ కెదురుగా వున్న ఆర్చి దగ్గిర పార్కు చేశాడు.

మండపంలా వున్న ఆర్చిదగ్గర కూచున్నాక, “చెప్పండి. సుమ గురించి మీ కేమయినా తెలుసా?” ఆత్రంగా అడిగాడు వేణు.

“తెలుసు” అన్నా డతను చాలా మామూలుగా.

“ప్లీజ్! చెప్పండి. ఆమె ఎక్కడుంది? ఎలా వుంది?

క్షేమంగానే వుంది కదా...."

"షి యీజ్ ఆల్ రైట్!"

"ఎక్కడుంది? ఏం చేస్తోంది?"

"నా యింట్లో క్షేమంగా వుంది. ఈ పాటికి చక్కటి భోజనం ఆరగించి హాయిగా నిద్రపోయి వుంటుంది."

"ప్లీజ్, నేను వెంటనే సుమను కలవాలి."

"ఓ, అదెంత భాగ్యం! కాని.... అంత తేలిగ్గా ఆమెను కల్సుకోవటం కుదరదు."

"అంటే.... ఏమిటి మీర నేది? నేను సుమని కల్సుకోవటానికి ఆంక్షలు పెట్టడానికి మీ రెవరు? అసలు మీ రెవరు, మీ యింట్లో సుమ వుండవలసిన అవసర మేమిటి? ఆమె తప్పిపోయి రెండు రోజులుగా మేం వర్రీ అవుతుంటే యింత తాపీగా మాట్లాడుతున్నా రేమిటి?"

"శాంతించు బ్రదర్! ఆమె క్షేమంగా వుందని చెప్పానుకదా! తొందరపడతావేం? ఆమె నా సంరక్షణలో వుంది. నా పర్మిషన్ లేకుండా నా యింటినుండి ఒక్క అంగుళం కూడా కదలేదు. ఇక నే నెవర్నంటావా, అది నీ కనవసరం. టెరమ్స్ మాట్లాడుకుందాం సరేనా? ...."

"ఓ.కె! ఆమెని కిడ్నాప్ చేశావన్నమాట!"

"అంత పెద్దమాటలెందుకు? కొన్నాళ్ళపాటు ఆతిథ్య మివ్వాలని మా యింటికి ఆహ్వానించాను."

"మాటలతో సమయం వృధా చెయ్యొద్దు. సుమను సురక్షితంగా నా కప్పచెప్పటానికి నీ కేం కావాలి? డబ్బా....!? ఎంత కావాలి?"

"జస్టు, రెండు లక్షలు—అంతే సంతృప్తి పడి పోతాను."

"రెండులక్షలా?"

"ఓన్లీ టూ లాక్స్! చాలా చిన్న మొత్తం. ఇరవై నాలుగ్గంటల్లో నాకు అందచెయ్యాలి. ఇక్కడే, యిదే స్పాట్‌లో..."

"అందచెయ్యకపోతే...."

"సుమని యిక శాశ్వతంగా చూడలేవు!"

"బెదిరిస్తున్నావా?"

"ఛఛ! చెక్కపెట్టెలో తీసుకుని శాశ్వతంగా నిద్రపుచ్చి నీకు బహుమతిగా పంపిస్తాను."

"నీ కెందుకంత కక్ష?"

"ఆమెమీద నా కెందుకు కక్ష? బ్యూటిఫుల్ లేడీ! నిజంగా ఆమెను చూస్తూంటే నాకు మతిపోతున్నదనుకో! ఎప్పుడో తెలియకుండా ఆమెమీద పడిపోతానేమో నని పిస్తోంది...."

"డోంటాక్ నాన్సెన్స్! ఆమె గురించి అగౌరవంగా మాట్లాడితే సహించలేను."

"అగౌరవంగా మాట్లాడితే సహించలేవు. మానభంగం చేస్తే ఏం చేస్తావ్?"

"స్టాపిట్. నీకావలసింది మనీయేగా. ఇస్తాను. ఆమెనేం చెయ్యొద్దు. భద్రంగా నా కప్పగించు!"

"ఛఛ, బంగారుగుడ్లు పెట్టే బాతును చంపుతానా? భద్రంగా ముట్టుకోకుండా నీ కప్పగిస్తాను. అయ్‌వాంట్ మనీ, యూ వాంట్ హర్ సేఫ్! అంతే...."

"సరే, నీకు డబ్బిస్తాను."

"రేపు యిదే సమయానికి! ఇక్కడే?"

"అలాగే, సుమని యిక్కడికి తీసుకురా."

"నువ్వు డబ్బు తీసుకొచ్చాక మాట్లాడు ఆ సంగతి."

"తెస్తాను, తెస్తాను, తెస్తాను. నువ్వు మాత్రం సుమని జాగ్రత్తగా తీసుకురా."

"ఓ.కే....ఆమె గురించి తప్పిపోయిందని పోలీసులకి రిపోర్టిచ్చినట్టున్నావు. పోలీసుల్ని తీసుకురావాలని ప్రయత్నించినా, వాళ్ళకీ సంగతి ఏమాత్రం చెప్పినా సుమని సజీవంగా చూళ్ళేవు!"

"నోనో! పోలీసులకీ సంగతి చెప్పనే చెప్పను. నువ్వు మాత్రం ఆమెకెలాంటి అపకారం తలపెట్టనని నాకు మాటివ్వాలి!"

"పిచ్చివాడా! నేను ఫక్తు వ్యాపారిని. నాక్కావలసింది ఆడది కాదు, డబ్బు—డబ్బు పడేస్తే సుమ కన్న యెన్నో రెట్లు అందగత్తెలు, సుకుమారులు నా కళ్ళముందు కుక్కల్లాపడుంటారు. నా పక్కలో దొర్లుతారు.... భయపడకు, నీ ప్రియురాల్నేం చెయ్యను!"

"థాంక్యూ! అన్న మాటకు నిలబడితే చాలు!"

"నువ్వుకూడా అన్న మాటకు నిలబడు. పోలీసులకి దూరంగా వుండు రేపటివరకు."

"ఆల్ రైట్!"

12

"మన్మథరావు గురించి కొన్ని విషయాలడగాలని వచ్చాను" అన్నాడు డిటెక్టివ్ కిరణ్—మన్మథరావింటి యజమానితో.

"అడగండి!" అన్నాడాయన. ఆయనకి సుమారు ఏభై అయిదేళ్ళుంటాయి. సన్నగా పొడవుగా వున్నాడు. లాల్చీ, పైజామా వేసుకున్నాడు. ముఖంమీద స్ఫోటకం

మచ్చలు. "నా పేరు విక్టర్" అన్నాడాయన.

"మన్మథరావు చనిపోయిన రాత్రి అతనితో ఎవరైనా వున్నారేమో చెప్పగలరా?"

"మన్మథరావుంటున్న గది మా యింటికి దూరంగా వుండటం గమనించే వుంటారు.... ఆ గదిలోకి ఎవరైనా వచ్చినా యిక్కడికి కనిపించే అవకాశం లేదని—ప్రత్యక్షంగా అతని గురించి పరిశీలనగా పట్టించుకుంటే తప్ప! అతను చాలా కామ్‌గోయింగ్. ఒకరి గోలాగొడవా అక్కర్లేని మనిషి. నెలయ్యేసరికి ప్రతి ఫస్టుకి అద్దె తెచ్చి నా కిచ్చేసేవాడు. ఆ ఒక్కసారిమటుకే అతను మా గుమ్మం ఎక్కేవాడు."

"అది సరే, అతని క్యారెక్టర్ ఎలాంటిది?"

"మనిషికి దురలవాట్లు వున్నట్లు లేదు. కాని ఒకటి రెండుసార్లు ఓ అమ్మాయి అతనికోసం వచ్చివెళ్ళటం చూశాను. పగటిపూటే కాబట్టి నే నా విషయానికి ప్రాముఖ్యత నివ్వలేదు. రాత్రిళ్ళు అమ్మాయిలెవ్వరు రావటం నే చూడలేదు."

"అతనికి మందు మింగించే అలవాటేదైనా...."

"ఆ విషయం మటుకు తెలవదు సుమండీ."

"మీ యింట్లో యెవరికయినా అతని గురించి గాని, ఆ రాత్రి యెవరయినా రావటం గురించిగాని తెలుసేమో...."

"మా యింట్లో వుంటున్నది యిద్దరమే! నేనూ, నా కొడుకు. వాడు యింట్లో వుండేది తక్కువ. ఎప్పుడూ వూరిమీద పడి తిరుగుతుంటాడు—"

"అలాగా! ఏం ఉద్యోగం లేదా?"

"నా ఉద్యోగం వాడికొచ్చే యేర్పాటు చేయాలను

ఉంటున్నాను. ఈ కొత్త ప్రభుత్వం రూల్సువల్ల నాలుగు నెళ్ళ క్రితమే రిటైరయ్యాను."

"అలాగా! అబ్బాయి వుంటే ఓసారి పిలవండి."

"ప్రస్తుతం యింట్లో లేడండి. ఎంప్లాయిమెంటు ఆఫీసుకి వెళ్ళొస్తానని వెళ్ళాడు."

"ఎంతవరకు చదువుకున్నాడు?"

"బియ్యే రెండో సంవత్సరం చదువుతుండగా వాడి తల్లి చనిపోయిందండి. వాడు తల్లిని చాలా ప్రేమించాడు. ఆమె పోయిన బెంగతో చదువు మానేశాడు."

"పాపం, అలాగా! నే వస్తానండి. అబ్బాయి వస్తే ఓసారి క్రైంబ్రాంచ్ ఇన్స్పెక్టర్ శ్రీనివాస్‌ని కలవమని చెప్పండి. నేను అక్కడే వుంటాను."

"అలాగే చెపుతాను బాబూ!" అన్నాడాయన.

కిరణ్ బయటికొస్తూ మన్మథరావు గదివైపు చూశాడు. తాళం పెట్టి సీలు వేశాడు శ్రీనివాస్ ఆ గదికి.

13

టయోటా స్టార్టు చేయబోతూ తుళ్ళిపడ్డాడు కిరణ్.

ఆటో ఆగింది. అందులోనుంచి సునంద దిగింది. తలపైనుంచి గుర్తు తెలీకుండా ముసుగు వేసుకుంది. కాని కిరణ్ దృష్టినుంచి తప్పించుకోలేక పోయింది.

ఆమె సరాసరి మన్మథరావు యజమాని యింటివైపు సాగిపోయింది ఎటూ చూడకుండా.

కిరణ్ అలాగే అయిదునిమిషాలుండిపోయాడు. తను కారుని దూరంగా ఆపు జేసి నడిచిరావటం మంచిదయింది. లేకుంటే యేదో వాహనం ఆగి వుందని భయపడి ఆమె ఆటోని ఆపకుండా వెళ్ళి పోయి వుండేది! తన కిప్పటికీ ఓ నగ్నసత్యం తెలీకుండాపోయేది!

తనతో సునంద మన్మధరావుండే స్థలం తెలియదని చెప్పింది. మన్మధరావేం చేస్తుంటాడో తెలీదని చెప్పింది. మరి మన్మధరావు వుండే యింటికి యెందుకు వెళ్తున్నట్టు? అక్కడ ఆమెకేం పని?

కిరణ్ మెదడులో ఆలోచనలు సుళ్ళు తిరుగుతున్నాయి. ఇంతలో ఆమె తిరిగివచ్చేసింది. ఆటో ఆమె కోసం ఎదురుచూస్తోంది. దాంట్లో కూచుంది. ఆటో కదిలింది— వేగం పుంజుకుంది.

ఆటోని దృష్టినుంచి దాటిపోనివ్వకుండా తన టయోటాని దానివెనకే పోనిచ్చాడు. ఆటో బేగంపేట్ ఎయిర్‌పోర్టుకు పోయే రోడ్డు పట్టింది, ఖైరతాబాదు దగ్గర.

టయోటాని మెల్లగా దాని వెనకే పోనిస్తున్నాడు కిరణ్ — అకస్మాత్తుగా ఆటో ఓ గల్లీలోకి తిరిగిపోయింది.

కిరణ్ కారును గల్లీలోకి తిప్పాడు.

కానీ ఆటో జాడ యెక్కడా కనిపించలేదు!

కారు ఆపి ఆ వీధిని పరిశీలనగా చూశాడు. అది అరికంగా వెనుకబడ్డవాళ్ళు, టాక్సీ ఆటో డ్రయివర్లు, రిక్షావాలాలు వుండే గల్లీ. అన్నీ చిన్న చిన్న గదుల యిళ్ళే.

ఆటో యెలా యెక్కడ అదృశ్యమయిందో అర్థంకాలేదు కిరణ్‌కి. పది నిమిషాలు ఆ గల్లీలోనే కారుని అటు యిటు నడిపి పరీక్షగా యిల్లిల్లూ చూశాడు. కాని ఆటో యెలా తప్పించుకున్నదో అర్థంకాలేదు కిరణ్‌కి.

గల్లీలోని జనం బాగా తాగి ఒకళ్ళనొకళ్ళు బూతులు తిట్టుకుంటున్నారు. అది సరయిన సమయంకాదని కారు

దిగలేదు కిరణ్. సునందలాంటి 'లా' స్టూడెంటుకి యీ గల్లీలో యేం పనో అర్థం కాలేదతనికి.

టయోటాను వెనక్కి తిప్పుకుని సరాసరి క్రైం బ్రాంచ్ కి పోనిచ్చాడు. జరిగిన విషయాలు శ్రీనివాస్ కి తెలియజేశాడు.

“మన్మథరావు యజమాని విక్టర్ యింటిని ముట్టడిద్దామా?” అడిగాడు శ్రీనివాస్.

“కంగారుపడకు. విక్టర్ గవర్నమెంటు ఉద్యోగం చేసి రిటైరయ్యాడు. గౌరవనీయుమైన వ్యక్తిలాగానే వున్నాడు. మనం తొందరపడి అవమానకరంగా ప్రవర్తిస్తే అదింకోలా పరిణమిస్తుంది. సునందని ఎలాగయినా కలుసుకుని ఆమెకు, ఆ యింటితో యెలాంటి సంబంధమో తెలుసుకోవాలి!”

“సునంద యింటి అడ్రసు తెలీదే ఎలా?”

“యూనివర్సిటీకి వెళ్దాం. లా కాలేజి ప్రిన్సిపాల్ ని కలిసి అడ్రస్ సంపాదించలేమా?”

“ఆల్ రైట్! సార్జంటుని పంపిస్తాను” అని అప్పటికప్పుడు శివాన్ని పంపించాడు శ్రీనివాస్.

“లారీ విషయం తెలిసిందా?”

“లేదు. ఆ లారీ నంబరు చూసినవాళ్ళు లేరు. కాని ఎర్ర రంగు బెంజీలారీ అని మాత్రం ఒకరిద్దరు చెప్పారు. కమల కూడా చెప్పింది.”

“సరే, మనం ఒకసారి కమలను కలుద్దాం. ఈ మూడు హత్యలకి లింక్ వుండవచ్చుననిపిస్తోంది నాకు. ఈ లోపల శివం తెచ్చిన అడ్రసును పట్టుకుని సునంద ఇంటికి వెళ్దాం.”

అప్పుడు రాత్రి ఎనిమిది గంటలయ్యింది.

14

"చూడండమ్మా, మిమ్మల్ని బాధ పెట్టడం మా ఉద్దేశ్యం కాదు. ఒక్క విషయం తెల్సుకుందామని వచ్చాం" అన్నాడు కిరణ్ కమలతో.

ఆమె ఇంట్లో ఇంకా ఇద్దరు మనుషులున్నారు. "ఈమె నా తల్లి, ఆయన నా అన్న. నన్ను మా పుట్టింటికి తీసుకు పోతామంటున్నారు. రేపు ఉదయం వెళ్ళిపోతున్నాను" అన్నది కమల, వాళ్ళిద్దర్నీ పరిచయం చేస్తూ. ఆమె ముఖం బాగా పీక్కుపోయి వుంది. బాగా డీలా పడి పోయింది. ప్రాణాలు కళ్ళలో నిలుపుకున్నట్టుగా కనిపిస్తోంది. "అడగండి" అన్నది తర్వాత.

"మరేం లేదు. మీకుగాని, మీ వారికిగాని వ్యక్తిగతంగా శత్రువులెవరైనా వున్నారా?" కిరణ్ అడిగాడు. శ్రీనివాస్ మౌనంగా వింటున్నాడు.

"నాకు తెలిసి యెవరూ లేరండి."

"ఇలా అడుగుతున్నందుకు మరోలా అనుకోకండి. మీకు పెళ్ళయి ఎన్నాళ్ళయింది?"

"రెండేళ్ళ ఆరు నెలలు అవుతోంది."

"అంతక్రితం మిమ్మల్ని ప్రేమించటంగాని, లేదా మీ వల్ల ఎవరైనా అవమానింపబడటం గాని జరిగిందా? ప్లీజ్ ఏమనుకోవద్దు!"

"అనుకునేందుకేముందండి, నా జీవితం మట్టిపాలై పోయినాక!....విలియమ్స్ అనే స్నేహితుడొకతనుండే వాడు. ఇద్దరం క్లాస్ మేట్స్. నన్ను పెళ్ళి చేసుకోమని అడిగేవాడు. నే నిష్టపడలేదు. అతను క్రిస్టియన్, నేను హిందూ అనే భేదభావంతో కాదు; అతనికి మంచి అలవాట్లు లేవు. అటువంటివాడితో నా జీవితాన్ని పంచు

కోవటం యిష్టంలేక.

"తర్వాత నా వివాహం రామ్మూర్తిగారితో నిశ్చయ మయింది. బియ్యే రెండో సంవత్సరం మధ్యలోనే నా చదువాగిపోయింది. నా భర్త రామ్మూర్తికి మా ఇద్దరికీ యిదివరకే పరిచయముందని అబద్ధాలు చెప్పి పెళ్ళి ఆప బోయాడు. కాని ఆయన విలియమ్స్ మాటలు నమ్మలేదు. మా పెళ్ళి జరిగిపోయింది.

"అయినా విలియమ్స్ వేటాడటం మానలేదు. వారి నొదిలేసి తనతో వచ్చేయమని చాలాసార్లు వెంటబడి వేధించాడు. నేను మా గుమ్మం ఎక్కవద్దని విలియమ్స్‌కి వార్నింగిచ్చాను. విలియమ్స్ రావటం మానేశాడు" ఆగిం దామె ఓ క్షణం.

"ఆ తర్వాత అతను మళ్ళీ కనిపించలేదా?"

"నిన్న సాయంత్రం వచ్చాడు. ఇప్పుడయినా సరే తను నన్ను పెళ్ళిచేసుకోటానికి సిద్ధంగా వున్నానని నే నంగీకరిస్తే చాలని అన్నాడు. నేను బాగా తిట్టి మంద లించి పంపేశాను."

"విలియమ్స్ వుండే దెక్కడో తెలుసా?..." అడి గాడు.

"వాళ్ళదీ వూరే. బాజార్‌ఘాట్‌లో యెక్కడో వుంటున్నామని చెప్పాడు."

"మీ యిద్దరు బియ్యేలో క్లాసుమేట్సంటున్నారు. మీతోపాటు నిర్మల, మన్మథరావు అనేవాళ్ళెవరయినా చదువుకునేవారా?"

ఆమె వెంటనే, "అవును. చదువుకునేవారు. మన్మథ

రావు సంగతేమోగాని. నిర్మల మొన్నీ మధ్య కనిపించి 'లా' చదువుతున్నానని చెప్పింది" అన్నది.

కిరణ్ కి సమస్య ఒకటొకటే విడిపోతున్నది.

"సునంద అనే అమ్మాయి తెలుసా?"

"తెలియదండి!"

శ్రీనివాస్ ఆశ్చర్యంగా, ఆసక్తిగా వింటున్నాడీ సంభాషణ.

కిరణ్, శ్రీనివాస్ వంక తిరిగి, "విలియమ్స్ విక్టర్ కొడుకు!" అన్నాడు. ఆ తర్వాత కమలవంక చూసి, "మీ స్నేహితురాలు నిర్మల ప్రాణాలు కోల్పోయింది. ఎవరో హత్య చేశారు. అలాగే మన్మథరావు కూడా!" అన్నాడు.

కమల కాసేపు యేమీ మాట్లాడలేకపోయింది. చివరికెలాగో గొంతు పెకల్చుకొని, "నేనే దురదృష్టవంతురాలి ననుకున్నాను. లోకంలో నాకన్న దురదృష్టవంతులున్నారు. ఇప్పుడే తెలుసుకున్నాను" అన్నది.

కిరణ్ లేచి, "చాలా థాంక్సమ్మా! మంచివిషయాలు చెప్పారు. వీలయితే మీ ప్రయాణం ఎల్లుండికి వాయిదా వేసుకోండి. మీ వారిని హత్యచేసిన రాస్కెల్ ని రేపు మీకు చూపిస్తాను!" అన్నాడు.

కమల ఆవేశంతో పిడికిళ్ళు బిగించి, "అలాగే వాయిదా వేసుకుంటాను. వాడ్ని చూపించండి — నా చేతుల్తో వాడ్ని చంపి, మావారి ఆత్మకు శాంతి చేకూరుస్తాను!" అన్నది.

కిరణ్ మెల్లిగా అన్నాడు. "ఆవేశపడకండి. అందుకు చట్టం వుంది. నేరస్తుడు తప్పించుకోలేడు!"

15

సార్జంట్ శివం సునంద అడ్రసుతో సిద్ధంగా వున్నాడు కిరణ్, శ్రీనివాస్‌లు తిరిగొచ్చేసరికి.

“ఇన్‌స్పెక్టర్, పద బేగంపేట్ వెళ్ళి వద్దాం!” అన్నాడు అడ్రసువంక చూసి, మడిచి జేబులో పెట్టుకుంటూ కిరణ్.

టయోటా బేగంపేట్ వైపు దూసుకుపోయింది.

తను సాయంత్రం చూసిన గల్లీకి పక్క వీధిలోనే సునందవాళ్ళ యిల్లు.

ఇంట్లో సునంద తల్లిదండ్రులు, ఆమె చెల్లెలు వున్నారు.

పోలీసుల్ని చూడగానే సునంద తండ్రి కంగారుగా బయటికొచ్చాడు.

“సునందకోసం వచ్చాం, పిలిపించండి!” అన్నాడు కిరణ్.

సునంద తండ్రి బిక్క మొహం వేసుకుని “ఏం బాబూ, అదేం తప్పు చేసింది?” అన్నాడు భయంగా.

“తర్వాత చెపుతాం, పిలవండి.”

“కాలేజినుంచి తిరిగిరాలేదు బాబూ! మొదటి ఆట సినిమాకు వెళ్ళిందేమో!”

“సాయంత్రం ఆరుగంటల ప్రాంతాల మీ అమ్మాయి ఆటోలో ఈ పక్క గల్లీనుంచి రావటం నేను చూశాను. వెంటనే బయటకు పిలిపిస్తారా, లేక మేమే వెతుక్కోవాలా?” గర్జించాడు కిరణ్.

“నిజం బాబూ! మీ దగ్గర అబద్ధమాడలేను. అమ్మాయి ఈ ఉదయం పదిగంటలకు కాలేజికి వెళ్ళింది. ఇప్పటిదాకా తిరిగిరాలేదు....”

సునంద తండ్రి మాటలు పూర్తి కాకుండానే కిరణ్

అతన్ని తోసుకుని లోపలకు వెళ్ళాడు.

లోపల నిజంగానే సునంద లేదు!

శ్రీనివాస్ కోపంతో అరిచాడు. "దాచేస్తావు కదూ! నిన్ను ముందు బొక్కలోకి తోసేస్తేగాని ఆ పిల్లను బయట పెట్టవు! పద స్టేషన్‌కి!.." అంటూ ముసలాయన రెక్క పట్టుకున్నాడు.

కిరణ్ శాంత పరిచి, సార్జంట్ శివం వంక తిరిగి "నువ్వు నలుగురు పోలీసులతో యీ చుట్టుపక్కల వెతికించు. ఆమె జాడ తెలిసినా తెలియకపోయినా ఓ గంట తర్వాత కంట్రోల్ రూంకి తెలియపర్చు" అంటూ శ్రీనివాస్ వంక తిరిగి, "కమాన్. చాలా అర్జంటుగా మనం ఓ చోటికి వెళ్ళాలి!" అంటూ నాలుగడుగుల్లో పోలీస్ వాహనం యెక్కాడు.

మరుక్షణం వాహనం పరుగెత్తింది.

16

బాజార్ ఘాట్‌లోని విక్టర్ ఇంటి దగ్గర ఆగింది పోలీసు వాహనం.

అప్పుడు రాత్రి పదయింది.

గేటు వేసి వుంది. చప్పుడు కాకుండా గేటు తెరిచి, ఇంటి వెనక వైపుకి అడుగులు వేశాడు కిరణ్, శ్రీనివాస్‌కి సైగ చేసి.

విక్టర్ ఇంటి తలుపులు మూసివున్నాయి.

వెనకవైపు గదిలోనుంచి వెలుగు బయటకి పడుతోంది. ఎక్కడినుంచో సన్నగా మాటల సవ్వడి వినిపిస్తోంది. ఒంగి నెమ్మదిగా పాకుతూ ఆ గది కింది భాగం వైపు జరిగాడు కిరణ్. శ్రీనివాస్ అతన్ననుసరించాడు.

సునంద గొంతులో ఏడుపుజీర ధ్వనిస్తోంది. మొగ

కంఠం ఆమె ననునయిస్తోంది.

"....అంతా బూటకం. నేనే నీకు కావలసి వుంటే మరో ఆడదాన్నెందుకు తీసుకొచ్చావు? నాకు అన్యాయం చేయాలనేకదూ!" అన్నది సునంద బెక్కుతో.

"నో డియర్! కల్లో కూడా నీకు ద్రోహం చెయ్యలేను, చెయ్యను....నన్ను నమ్ము! ఈ లోకంలో బతకటానికి డబ్బు కావాలి. అది సంపాదించాలంటే సక్రమ పద్ధతుల్లో నిజాయితీగా సంపాదించలేం! అందుకే నేనీ దారి 'వెతుక్కున్నాను!"

"నువ్వు దుర్మార్గుడివి. బతకటానికెన్ని మార్గాలు లేవు? మనిద్దరం సుఖంగా బతకటానికి ఈ దారి నెన్నుకున్నానని నన్ను నమ్మించకు!...."

"నిజం సుమా, నా మాట నమ్మవా? ఈ పిల్ల ఒంటి మీద చెయ్యి వెయ్యలేదు. నా క్కావలసింది యీ పిల్లతో అనుభవం కాదు. రెండు లక్షలు! దీని ప్రియుడు డబ్బివ్వటానికి ఒప్పుకున్నాడు. రేపు దీన్ని వాడి కప్పగించేస్తాను. డబ్బు తీసుకుంటాను— అంతే! ఆ తర్వాత మనిద్దరం ఫ్రీ బర్డ్సులా తిరగొచ్చు. నీ లా కోర్సు పూర్తవగానే పెళ్ళి చేసేసుకుందాం!"

"అలా అనే నా చేత కానిపనులు చేయించావు. నిర్మలతో నువ్వు నడిపిన ప్రేమాయణం, మన్మథరావును అడ్డు తొలగించటం—యివన్నీ కూడా నా కోసమే చేశావా? యెందుకింత పతనమైపోయావు?"

"అవన్నీ యిప్పుడొద్దు!...."

"నీకేం, నువ్వు మగాడివి, యెలాగైనా తప్పించుకో గలవు. ఏం చేసినా సంఘం హర్షిస్తుంది. నేను ఆడదాన్ని. తప్పటడుగు వేసిన ఆడదానికి సంఘంలో స్థానం లేదు...."

సాయంత్రం ఎవరిదో కారు నా ఆటో వెనకపడితే నే నెంతగా హడలిపోయానో తెలుసా? మా ఇంటిదాకా వెళ్ళకుండా తప్పించుకుని పక్క గల్లీలోని ఆటో డ్రయివర్ ఇంట్లోకి పారిపోయాను ఆటోతోబాటు. కారు వెళ్ళిపోయేవరకు ప్రాణాలు అరచేత్లో పట్టుకున్నాను.

కార్లో ఉన్న వ్యక్తి పోలీసు మనిషే, నాకు గుర్తుంది. మొన్న మా కాలేజికి వచ్చిన పోలీసుల్లో అతనొకడు. నా సంగతి పసికట్టాడనుకుంటున్నాను. అతను వెళ్ళిపోయాక సరాసరి ఆర్టీసీ క్రాస్ రోడ్సువరకు అదే ఆటోలో వచ్చాను. నువ్వు సంధ్య థియేటర్ దగ్గర ఉంటానన్నావు, కాని యెందుకో నువ్వు లేవు! నాకు ఓ పక్క భయం! చివరికి ఆ థియేటర్లోకి టికెట్ కొనుక్కొని పోయి కూచున్నాను. సినిమా అయేవరకు నీకోసం చూసి, చివరికి ఇక్కడికే పరుగెత్తుకొచ్చాను మా ఇంటికి వెళ్ళే ధైర్యంలేక!....”

“హేండ్సప్ మిస్టర్ విలియమ్స్!” అన్నాడు వెనక నించి కిరణ్.

విలియమ్స్, సునంద, చేతులు వెనక్కి విరిచి కట్టబడి స్పృహ కోల్పోయిన స్థితిలో ఉన్న సుమ, ముగ్గురే ఉన్నారా గదిలో.

విలియమ్స్ చటుక్కున పక్కకు ఒంగబోయాడు.

“కదిలావంటే కాల్చేస్తాను! బుద్ధిగా చేతులెత్తి ఇటు రా!” అరిచాడు కిరణ్.

సునంద బిర్రబిగుసుకుపోయింది.

విలియమ్స్ నిస్సహాయంగా చేతులు ఎత్తాడు. అతని దేగ కళ్ళలోకి సూటిగా చూస్తూ “నేరస్థుడు తప్పించుకోలేడు మిస్టర్ విలియమ్స్! ముగ్గుర్ని హత్యచేసిన నేరానికి

నిన్ను అరెస్టు చేస్తున్నారు....కమల భర్త రామమూర్తిని అడ్డుతొలగించి, ఆమెను లొంగదీసుకోవాలని ప్లాన్ వేసి, అతన్ని లారీ చక్రాలకింద నిర్దాక్షిణ్యంగా నుగ్గు నుగ్గు చేశావు.

“మన్మథరావు నిర్మలతో తిరుగుతున్నాడన్న ద్వేషంతో వాళ్ళిద్దరినీ చంపేశావు.

“పాపం, యీ అమాయకురాలు సునంద నిన్ను నమ్మి తన స్నేహితురాళ్ళకు ద్రోహం చేసింది. వాళ్ళ వార్తలు నీకు, నీ వార్తలు వాళ్ళకు అందచేసి నీ దారి సుగమం కావటానికి తోడ్పడింది. ఈలోపల సుమను కిడ్నాప్ చేసి, ఆమెకు రెండు లక్షల విలువ నిర్ణయించి వేణుగోపాల్‌ని బ్లాక్ మెయిల్ చేశావు. డబ్బు సంపాదించటానికి తప్పుదోవ పట్టావు.

“కాని మిస్టర్, నేరస్థుడు యెన్నటికీ తప్పించుకోలేడు!” అన్నాడు కిరణ్ సూటిగా చూస్తూ.

విలియమ్స్ శేగ కళ్ళు నేలని కరుచుకున్నాయి.

—: అయిపోయింది —